

MIN UNGDOMSTID

Jeg var usikker på meg selv sammen med andre og følte meg litt annerledes fordi jeg tilhørte en spesiell menighet. Jeg fikk ikke lov til å gå på kino, teater eller dans. Noen av disse tingene stjal jeg meg til å gjøre en gang i blant, men det førte til at jeg fikk veldig dårlig samvittighet. En gang da jeg hadde stjålet meg til å gå på kino, satt jeg på fanget til mor og gråt og ba om forlatelse etterpå.

Jeg var en veldig samvittighetsfull og pliktoppfyllende ung pike, men av og til ble jeg uærlig fordi jeg ikke kunne gjøre det jeg hadde lyst til. Jeg var også ganske sjenert og flau som ung og rødmet lett når noen snakket til meg, særlig gutter som jeg var forelsket i.

Ellers hadde jeg en sterk overbevisning og tro på Gud, og dette satte sitt preg på meg. Jeg holdt meg sammen med mine venner og venninner fra menigheten, selv om jeg gikk på skole sammen med andre i ungdommen. Jeg var fritatt for religion på realskolen og deltok ikke i skoleteater. Jeg var alvorlig, men blid av vesen og åpen.

Jeg hadde det slik som Tove Ditlevsen beskriver: "O, søde og sorgfulde tider, da hjerte slog vildt og ungt, Og livet enten var solforyldt, eller helt inn til døden tungt."

Vi gikk for presten hver uke gjennom et års tid før vi ble konfirmert. I samme tidsrom sto vi på gulvet i kirken og ble hørt i forklaringen og katekismen av presten om søndagene. Det var en slags hyggelig samtale også der på kirkegulvet, prestene som hørte oss, var blide og hyggelige.

Jeg var på alle de møtene hos presten som fulgte med forberedelsene, etter det jeg kan huske. Jeg gjorde alt jeg kunne for å nå møtene, selv mens jeg hadde sommerferie.

Konfirmasjoner og etter hvert brylluper ble alle feiret nøkternt og med kirkelig høytidsalvor. Til konfirmasjonen hadde vi jentene mørkblå, korte kjoler og flettet hår, guttene hadde vanlige mørke dresser.

Jeg hadde mørkblå kjole og flettet hår og hadde akkurat fylt 14 år. Jeg var ganske tynn og litt mindre moden enn mange av mine klassevenninner.

Etter overhøringen på kirkegulvet den dagen, gikk vi opp til alteret og knelte og ga Gud vårt hjerte og presten hånden på at vi ville forsake djevelen og alt hans vesen og tro på Gud Fader, Sønn og Helligånd Det var alvorlig og høytidsfullt.

Så leste presten et salmevers som var til meg og som jeg fikk:

"Da jeg ved Herrens gode ånd,
beseglet er og i Guds hånd,
inntegnet utav nåde,
Han aldri meg forglemme kan,
det tror jeg visst og beder Ham,
vil ene for meg råde,
i velstand og i våde."

Jeg synes det er et fint vers, som jeg kan ennå, etter over 50 år.

Jeg hadde konfirmasjonsselskap hjemme i Frognerveien sammen med foreldrene og søsknene mine og gudforeldre, faddere, onkler og tanter. Det ble ganske mange, mellom 20 og 30 personer. Jeg fikk mange fine gaver, f. eks. en sølv filigrans brystnål.

Jeg kan huske at jeg tok dette med å gjenta dåpsløftet veldig alvorlig, jeg tenkte at jeg ikke måtte le så mye den dagen blant gjestene.

Gudrun som konfirmant 11.september i 1950

Etter 7 års folkeskole, var jeg hjemme og skulle hjelpe mor i huset en stund. Det varte i et halvt år. Det neste halvåret arbeidet jeg som ekspeditrise i en trikotasjeforretning, før jeg begynte på Bjørknes private 2-årige realskole. Far betalte skolepenger for meg. Det var eksamen i enkelte av fagene det første året, og vi tok eksamen ved Aars og Foss offentlige skole, fordi Bjørknes ikke hadde eksamensrett den gangen.

Vi måtte gå opp i hvert eneste ett av alle fagene. Jeg måtte ta opp igjen tysk, husker jeg, jeg måtte kontinuere før jeg fikk bra nok karakter.

Men jeg klarte realskole-eksamen på 2 år. Det var hyggelig og spennende å gå på skolen sammen med vanlig ungdom.

Det var viktig for meg i ungdommen å være sammen med venner og dyrke friluftsliv. Helgene i ungdommen var viet først og fremst til venner og venninner.

Vi var på turer til Sognsvann og Holmenkollen utenfor Oslo, og vi spaserte ofte hjemover til byen etter å ha tatt trikken eller banen oppover.

Vi gikk på filmavisen på Carl Johan, og vi begynte å gå på restauranter. Jeg drakk alkohol første gang da jeg var 17 år, og det var hjemme hos meg sammen med venninner. Vi blandet vodka i Solobrus, husker jeg. Det var en svært forsiktig blanding, og vi ble litt mer avslappet og uhemmet. Vi pleide å skravle og le, og det gjorde vi den gangen og. Det var ikke noe direkte forbud mot alkohol i den menigheten jeg tilhørte.

Vi ungdommene møttes i kirken på søndagene og var hjemme hos hverandre etterpå. Da var det fint hvis foreldrene var borte, og vi kunne være der alene, og slik var det ofte. Da ble det flørting og lek, og vi jentene ble fulgt hjem av småkjæresten.

Venninnene mine var veldig viktig for meg. Vi betrodde oss til hverandre, og delte følelser og opplevelser.

*Gode venninner!
Bak fra venstre Ingrid, Grethe, Ragnhild og Gerd,
foran sitter Anne Marie med Gudrun på fanget*